

XXVIII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js25 ,6-10a.)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Neil päevil valmistab vägede Issand sellel mäel kõigile rahvastele võõruspeo hõrgutavate roogade ja kangete veinidega, võõruspeo üdirasvaste roogade ja selitatud veinidega. Ning tema hävitab sellel mäel loori, mis looritab kõiki rahvaid, ja katte, mis katab kõiki paganaid. Tema neelab surma igaveseks ajaks, ning Issand pühib ära pisarad kõikide palgeilt, kaotab ära oma rahva teotuse kogu maalt. Jah, Issand on rääkinud. Sellel päeval öeldakse: Vaata, see on meie Jumal, kelle peale me lootsime, et tema päästab meid. See on Issand, keda me ootasime, hõisakem ja tundkem rõõmu tema lunastusest, sest Issanda käsi on kaitsmas selle mäe üle.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps23 ,1-2. 3-4. 5-6 R:6)

R: Mina jään Issanda kotta, kogu eluajaks.

Issand on mu karjane ja mul pole millestki puudust.

Haljal aasal ta laseb mul lebada,

vee äärde ta juhatab mind.

Seal saan ma puhata, sest tema kosutab mu hinge.

R:

Ta juhhib mind õiget teed, oma nime väel.

Ja kui ma kõnniksin kasvõi surmavarju orus

ei karda ma kurja, sest sina oled minuga,

sinu valitsuskepp ja karjasesau annavad mulle julgust.

R:

Sina katad mulle laua minu vaenlaste nähes,

Sina salvid mu pead lõhnava õliga ja täidad mu karika pilgeni.

Sinu headus ja arm on mu ümber kõik minu elupäevad

ja ma jään Issanda kotta kogu mu eluajaks.

R:

(Teine lugemine Fi4 ,12-14. 19-20)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, ma oskan elada puuduses ja külluses. Mõlemad on mulle tuttavad: nii täis kõht kui nälg, nii küllus kui puudus. Ja seda kõike suudan ma tema läbi, kes ta mind vägevaks teeb. Ometi te tegite hästi, kui aitasite mind minu ahistuses. Küllap annab minu Jumal teilegi oma au rikkusest Jeesuses Kristuses kõik, mida te vajate. Aga Jumalale, meie Isale, olgu au ikka ja igavesti. Aamen.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1,17-18)

Halleluuja. Meie Issanda Jeesuse Kristuse isa avab meie vaimusilmad nägema seda lootust, mille tema on meile valmistanud. Halleluuja.

(Evangeelium Mt22 ,1-14)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Sel ajal rääkis Jeesus veel ühe tähendamissõna: “Taevariik on kuninga sarnane, kes tegi oma pojale pulmad. Ja ta läkitas oma sulased pulma külalisi kutsuma. Aga kutsutud ei tahtnud tulla. Taas läkitas ta teisi sulased ja käskis neid: “Öelge kutsutuile: Vaata, ma olen söömaaja valmistanud, mu härjad ja nuumveised on tapetud, kõik on valmis, tulge pulma!” Aga kutsutud ei hoolinud sellest ja läksid ära – kes oma põllule ja kes oma kaubale. Mõned võtsid koguni sulased kinni, peksid neid ja tapsid nad ära.

Siis kuningas vihastas ja saatis oma sõjaväed, ta hukkas mõrtsukad ja süütas põlema nende linna, ning ütles oma sulastele: “Pulmad on küll valmis, aga kutsutud polnud seda väärt. Minge nüüd teelahkmetele ja kutsuge pulma keda iganes leiate.” Ning sulased läksid ja kutsusid pulma kõik, keda nad kohtasid – nii kurjad kui head – ja pulmakoda sai rahvast täis.

Aga kui kuningas sisse astus pidulisi üle vaatama, nägi ta seal üht meest, kellel polnud pulmarõivast seljas. Ja ta ütles talle: “Sõber, kuidas sina oled siia tulnud, ilma et sul oleks pulmarõivast?” Aga mees ei saanud sõnagi suust. Siis kuningas ütles sulastele: “Siduge ta kinni nii käsist kui jalust ja heitke ta välja pimedusse! Seal on ulumine ja hammaste kiristamine, sest paljud on kutsutud, kuid vähesed ära valitud”.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, mis meenub teile esimesena, kui räägitakse peo pidamisest, tähtpäevade tähistamisest või pühade pühitsemisest? Kas peab see alati seostuma söömaajaga – hõrgutavate roogade ja heade veinidega? Mingit pidi kuuluvad needki pidupäevade juurde, kuid kokku ei tulda ju pelgalt kõhu ja pea täissaamise nimel. Kui meid kutsutakse mingi tähtpäeva puhul külla, siis me läheme kohale eelkõige selleks, et teiste inimeste rõõmust osa saada või vahel ka neile mures toeks olla.

Samuti tuleme me kirikusse selleks, et pühitseda – mitte kohvi ja küpsiste pärast. Jumalateenistusel osalemisega väljendame oma igatsust olla Jumala lähedal, ja peab ütlema, et praegune karantiinilukord on sellele mitmeski mõttes kaasa aidanud. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänane evangeelium on tegelikult hea näide sellest, et Jeesuse tähendamissõnad on sõna otseses mõttes mõistukõned, milles side elureaalsusega ei ole esiplaanil. On ju igaüks meist kindlasti kord saanud kutse pulma ja seal ka käinud, võibolla oleme näinud ülevaateid eri ajastute ja piirkondade pulmakommetest. Paraku on niisuguseid pulmi, nagu kirjeldatakse tänases evangeeliumis, päris elus raske ette kujutada.

Kuningapoja pulmad – see oli poliitiline sündmus, mis ei oleks puudutanud ainult kohalikku väikest kogukonda. Kui kuningal on kasvõi natukegi võimu ja tähtsust ümberkaudsete silmis, siis ei oleks keegi julgenud teda solvata. Niisama tavatu on seegi, et kuningas kutsus oma poja pulma mitte ainult teisi ülikuid, vaid inimesi nii lihtsate tegevuste juurest nagu põllutöö ja kaubandus. Ja kui ta lisaks veel teelahkmetelt kogutute puhul eeldas, et kõigil neil on just sel päeval juhuslikult piduriie seljas, siis ehk võibki selle tähendamissõna realistlikkuse analüüsi siinkohal lõpetada.

Kuid mida tahtis Jeesus siis selle kummalise looga öelda? Tegelikult pole absurdne ju mitte tähendamissõna ise, vaid hoopis kõik see tegelikus elus toimuv, millele Jeesus oma mõistujutuga viitas: nimelt juudi ülempreestrite ja rahvajuhtide käitumine. Juudi rahva messia tulek oli nendegi jaoks võrreldav kutsega pulma, mitte nõudmisega tuua suuri ohvreid või teha rasket tööd. Vastupidi: pulm on rõõmupidu, kus elukoorem unustatakse ja nauditakse õnnehetke, ning keskendutakse just sellele, mis on siin maailmas ikka veel hästi.

Kõnekas on seegi detail, et tava kohaselt kutsus kuningas oma poja pulma ülikuid, aga nemad... nemad läksid hoopis oma põllule ja kaubale, nii nagu inimesed palju alamatest seisustest. Mingit

kaalukat põhjust pulmakutset tagasi lükata neil ei olnud, ja seda alatum oli saadikute peksmine ja tapmine.

Tegelikult kuulutab Jeesus selles tähendamissõnas prohvetlikult juudi riigi tulevikku. Jumala eest ei saa ju põgeneda – ei aita seegi, kui tema saadikud ära tappa. Kuid variserid ja rahvaülemad ei mõelnud kaasa ega mõistnud, mida nad olid tegemas ja mis pidi järgnema. Just nende poliitiliste mängude pärast sai Jeruusalemm peagi hävitatud ja rahvas pillutatud üle kogu maailma. Jeesus vaatas aga veel kaugemale tulevikku, kui ta andis mõista, et Kuninga pidusaal saab täidetud teiste inimestega – nendega, kes polnud algul üldse kutsutud, see tähendab, paganatega juutide asemel. Ja tõesti, nad tulidki, nii nagu nad hetkel olid – head ja kurjad, kogenud ja kogenematud, terved ja haiged.

Kuid kes oli see külaline, kelle polnud pulmariiet seljas, ja kes ei osanud enda kaitseks viimaks ka midagi öelda? Kas pole siin jutt kristlasest, kes on küll järgnenud Jeesuse kutsele, kuid oma igapäevaelus juhindub ikka edasi täpselt samadest variserlikest poliitilistest ja majanduslikest huvidest kui ennegi. Teda karistatakse, nagu näib, veelgi rängemini kui neid, kes jäid üldse tulemata. Kristlasest silmakirjateenrit ootab suurem karistus kui judaismi varisere ja sadusere.

Armsad õed ja vennad, selle Kuninga lauas istume täna meie, kes me oleme järgnenud Jumala Poja kutsele. Võibolla ei karda me Jumala karistust enam nii palju kui varasemad põlvkonnad, kuid ikka peame aususe nimel endalt küsima: kui Jumala heakskiit või laitus ei sõltu meie käitumisest, siis millest sõltub see üleüldse? Kui saatus on Jumala käes, miks peaks tema olema siis meie vastu armuline, kui meie ise ei suuda leida oma käitumisele ühtki põhjendust, mis ei oleks rumal ega naeruväärne. See mees seal kuninga peolauas, kellel polnud pidurõivast seljas, võid olla sina, võin olla mina, võib olla igaüks meist... sellepärast räägibki evangeelium siin ühest konkreetsest isikust.

Samuti ei tohiks me näha kirikut sedavõrd maisena, nagu oleks ta üksnes meie hobide, ajaviite ja meelelahutuse mängumaa. Küsimus on ju viimaks prioriteetides – mida me ootame Jumalalt, mida me kirikust otsime? Kõige tähtsam peaks olema see, et oleksime avatud Jumala häälele, sellepärast peame olema tasa ja teda kuulama, kui ta räägib meiega läbi liturgia ja pühakirjasõna, kui ta kõneleb meile meie hingevaikuses... Aamen.